

Sygn. akt IX U 910/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Gabriela Jokiel

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Rybniku

sprawy z odwołania T. O. (T. O.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania T. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 28 kwietnia 2017 r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 910/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 kwietnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., na podstawie przepisów ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przeliczył emeryturę ubezpieczonej T. O. (O.) za 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wypłatę deputatu. Organ rentowy poinformował, że ekwiwalent za deputat kolejowy będzie wynosił od 1.04.2014r. – 124,71 zł miesięcznie, od 1.01.2015r. – 122,17 zł miesięcznie, od 1.01.2016r. – 120,77 zł miesięcznie, od 1.01.2017r. – 118,94 zł miesięcznie. Ekwiwalent węglowy za okres od 1.04.2014r.do 30.06.2017r. wyniósł 4.751,22 zł. Nadto poinformowano, że ekwiwalent będzie wypłacany w marcu za okres od I do VI i we wrześniu za okres od VII do XII.

Ubezpieczona w odwołaniu od niniejszej decyzji sprecyzowanym na rozprawie w dniu 17 października 2017r. – k.11 akt sądowych, domagała się nadpłacenia zaległego deputatu kolejowego za okres od 1 stycznia 2008r. Stwierdziła, że

ekwiwalent za deputat węglowy kolejowy został jej przyznany w decyzji o prawie do emerytury z dnia 28.09.2007r. i nie był wypłacany przez ZUS.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona od 26 września 2007r. posiada uprawnienia do emerytury o symbolu KLE. W decyzji poinformowano o wypłacie ekwiwalentu węglowego za okres od 26.09.2007r. do 31.12.2007r. w kwocie 238,39 zł.

Ubezpieczona nie wniosła odwołania od tej decyzji.

Kolejną decyzją z dnia 19.09.2012r., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30.08.2012r., przyznano ubezpieczonej kolejną emeryturę od 1.08.2012r. z tytułu ukończenia powszechnego wieku emerytalnego na podstawie art.24 ustawy emerytalnej. W decyzji poinformowano o wypłacie deputatu kolejowego – deputat miał być wypłacany w miesiącach marcu oraz wrześniu danego roku kalendarzowego za okres 6 miesięcy.

Ubezpieczona nie wniosła odwołania od tej decyzji.

W dniu 4 kwietnia 2017r. ubezpieczona złożyła wniosek o nadpłatę deputatu kolejowego od 2013r. Zaskarżoną decyzją z dnia 28 kwietnia 2017r. organ rentowy, rozpoznając wniosek ubezpieczonej z 4.04.2017r., przeliczył ubezpieczonej emeryturę od 01.04.2014r., tj. za trzy lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wypłatę deputatu – art.133 ustawy emerytalno – rentowej.

(dowód: dokumentacja akt organu rentowego).

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny, przekonywujący, logiczny i spójny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia daty, od kiedy organ rentowy winien nadpłacić ubezpieczonej kolejowy deputat węglowy, przy czym ubezpieczona we wniosku z dnia 4 kwietnia 2017r., w rozpoznaniu którego wydano sporną decyzję, żądała nadpłaty od 2013r., natomiast w odwołaniu od decyzji zażądała tej nadpłaty od stycznia 2008r. Tym samym spór dotyczył kwestii czy organ rentowy winien dokonać wypłaty deputatu węglowego za wskazany przez ubezpieczoną okres. Sporu nie budziła kwestia, że ze stosowny wniosek ubezpieczona złożyła w dniu 4 kwietnia 2017r.

Zgodnie z art.116 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz.U. z 2017r., poz. 1383), zwanej dalej „ustawą emerytalno - rentową”, postępowanie w sprawach świadczeń wszczyna się na podstawie wniosku zainteresowanego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego.

Stosownie natomiast do art.129 ust.1 te same ustawy, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2.

Z kolei z art. 133 ust. 1 ustawy wynika, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż:

1) od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu, z zastrzeżeniem art. 107a ust. 3;

2) za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, o którym mowa w pkt. 1, jeżeli odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego.

Z kolei art.135 ust.3 ustawy emerytalno – rentowej przewiduje, że jeżeli wstrzymanie wypłaty świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego, wypłatę wznawia się poczynając od miesiąca, w którym je wstrzymano, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego sprawy wynika, iż organ rentowy kolejną decyzją z dnia 19.09.2012r. dokonał przeliczenia emerytury ubezpieczonej w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego, z tym że emerytura w dalszym ciągu wypłacana była w dotychczasowej wysokości, bowiem ta obliczona zgodnie z art.26 ustawy emerytalno – rentowej była świadczeniem mniej korzystnym. W decyzji tej zaznaczono, iż przysługuje deputat węglowy, który jednak nie był wypłacany. Ubezpieczona w trakcie procesu przyznała, że nie odwoływała się od kolejnych decyzji organu rentowego dotyczących przeliczenia jej emerytury, jak również nie interesowała się tym czy faktycznie taki deputat został jej wypłacony, myśląc że tak, skoro w pierwszej decyzji prawo do takiego deputatu zostało jej przyznane. Przyznała jednak równocześnie, że w pierwotnej decyzji z dnia 28.09.2007r. zaznaczono, iż przysługuje jej ekwiwalent węglowy za okres od 26.09.2007r. do 31.12.2007r.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zaskarżoną decyzję należy uznać za prawidłową.

Niewątpliwie, co wynika z literalnego brzmienia przepisu art.133 ustawy emerytalno –rentowej, ustawodawca przewidział sytuację, iż organ rentowy może być zobowiązany do wypłaty świadczenia za okres wcześniejszy, ale nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające miesiąc złożenia wniosku, jednakże musi być spełniony warunek, że odmowa lub przyznanie niższych świadczeń były następstwem błędu organu rentowego lub odwoławczego. Niewątpliwie też w sprawie niniejszej mamy do czynienia z błędem organu rentowego skoro ten w decyzji z dnia 19.09.2012r. poinformował, że deputat będzie wypłacany w miesiącach marcu oraz wrześniu danego roku kalendarzowego za okres 6 miesięcy, a faktycznie wypłata ta nie była realizowana. W decyzjach wcześniejszych, organ rentowy poinformował o deputacie węglowym jedynie za okres od 26.09.2007r.do 31.12.2007r. (vide decyzja z dnia 28.09.2007r.). Ubezpieczona kolejnych decyzji nie skarżyła, nie składała też wniosków o przyznanie deputatu węglowego za dalszy okres. Pierwszy wniosek w tym przedmiocie złożyła dopiero w dniu 4 kwietnia 2017r., co jest bezsporne w sprawie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, „zawarte w art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalno – rentowej określenie "błąd organu rentowego" obejmuje sytuacje, w których organ rentowy miał podstawy do przyznania świadczenia, lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać wszelkie zaniedbania tego organu, każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu rentowego, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Oznacza to, że przedmiotowe pojęcie obejmuje również niedopełnienie obowiązku działania z urzędu na korzyść osób uprawnionych do świadczeń emerytalno-rentowych „ (wyrok Sądu Najwyższego z 17.03.2011 r., sygn. I UK 332/10, teza 2).

Na marginesie należy zaznaczyć, że gdyby uznać, że w sprawie niniejszej doszło do błędnego wstrzymania wypłaty części świadczenia przyznanego ubezpieczonej, tj. deputatu węglowego, to i tak, błąd decyzji o wstrzymaniu wypłaty świadczenia należy rozumieć tak samo jak błąd decyzji o przyznaniu świadczenia, a co za tym idzie w świetle cytowanego wcześniej art.135 ust.3 ustawy emerytalno –rentowej wypłatę można wznowić, jednak za okres nie dłuższy niż 3 lata poprzedzające bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano decyzję z urzędu o jej wznowieniu, tj.w sprawie niniejszej za okres od 1 kwietnia 2014r.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonej jako bezzasadne.

SSR del. Renata Stańczak

Sygn. akt IX U 910/17

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...),

4. (...)

(...)